Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 14 mars 2017 **

”Överklagande — Konkurrens — Artiklarna 101 FEUF och 102 FEUF — Förordning (EG) nr 1/2003 — Artikel 30 — Beslut av kommissionen i vilket det konstateras en rättsstridig kartell på den europeiska marknaden för väteperoxid och perborat — Offentliggörande av en mer detaljerad icke-konfidentiell version av detta beslut — Avslag på begäran om konfidentiell behandling av vissa uppgifter — Förhörsombudets kompetensområde — Beslut 2011/695/EU — Artikel 8 — Konfidentiella uppgifter — Sekretesskydd — Artikel 339 FEUF — Begreppet ’affärshemligheter och andra konfidentiella uppgifter’ — Uppgifter från en begäran om förmånlig behandling — Avslag på begäran om konfidentiell behandling — Berättigade förväntningar”

I mål C-162/15 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 8 april 2015,

Evonik Degussa GmbH, Essen (Tyskland), företrätt av C. Steinle, C. von Köckritz och A. Richter, Rechtsanwälte,

klagande,

i vilket den andra parten är:

Europeiska kommissionen, företrädd av G. Meessen, M. Kellerbauer och F. van Schaik, samtliga i egenskap av ombud,

svarande i första instans

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden K. Lenaerts, vice-ordföranden A. Tizzano, avdelningsordförandena M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz och E. Regan (referent) samt domarna E. Levits, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. Toader, M. Safjan, C.G. Fernlund, C. Vajda, S. Rodin och F. Biltgen,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitiesekreterare: handläggaren I. Illéssy,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 4 april 2016,

och efter att den 21 juli 2016 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

* Rättegångsspråk: tyska.

följande

Dom

1 Evonik Degussa GmbH har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som Europeiska unionens tribunal meddelade den 28 januari 2015, Evonik Degussa/kommissionen (T-341/12, EU:T:2015:51) (nedan kallad den överklagade domen), genom vilken tribunalen ogillade bolagets talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut C(2012) 3534 final av den 24 maj 2012 att avslå en begäran om konfidentiell behandling som getts in av klaganden (ärende COMP/F/38.620 – Väteperoxid och perborat) (nedan kallat det omtvistade beslutet), med tillämpning av artikel 8 i beslut 2011/695/EU av Europeiska kommissionens ordförande av den 13 oktober 2011 om förhörsombudets funktion och kompetensområde i vissa konkurrensförfaranden (EUT L 275, 2011, s. 29).

Tillämpliga bestämmelser

Förordning (EG) nr 1/2003

2 Artikel 28 i rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna 101 [FEUF] och 102 [FEUF] (EGT L 1, 2003, s. 1) har rubriken ”Sekretess”. Denna artikel har följande lydelse:

”1. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 12 och 15 får upplysningar som har inhämtats enligt artiklarna 17–22 endast användas för det ändamål för vilket de har inhämtats.

2. Utan att det påverkar det utbyte och den användning av upplysningar som anges i artiklarna 11, 12, 14, 15 och 27 får kommissionen och medlemsstaternas konkurrensmyndigheter, deras tjänstemän, anställda och övriga personer som arbetar under dessa myndigheters övervakning liksom tjänstemän vid andra myndigheter i medlemsstaterna inte röja upplysningar som de har inhämtat eller utbytt med stöd av denna förordning och som är av sådant slag att de omfattas av sekretess. Denna skyldighet gäller också alla de företrädare för och experter från medlemsstaterna som deltar i möten med den rådgivande kommittén enligt artikel 14.”

3 Artikel 30 i nämnda förordning har rubriken ”Offentliggörande av beslut”, och har följande lydelse:

”1. Kommissionen skall offentliggöra de beslut som den fattar enligt artiklarna 7–10, 23 och 24.

2. I offentliggörandet skall de berörda parternas namn och huvuddragen i beslutet anges, inbegripet ålagda påföljder. Det skall beakta företagens berättigade intresse av att skydda sina affärshemligheter.”

Beslut 2011/695

4 I skäl 8 i beslut 2011/695 anges följande:

”Förhörsombudet bör agera som en oberoende skiljedomare som söker lösa problem som påverkar det effektiva utövandet av de processuella rättigheterna som tillkommer berörda parter, … om dessa problem inte kan lösas genom kontakter med de avdelningar inom kommissionen som ansvarar för konkurrensförfaranden, som måste respektera dessa processuella rättigheter.”

5 I skäl 9 i beslutet anges att ”[f]örhörsombudets kompetensområde i konkurrensförfaranden bör utformas så att det skyddar det effektiva utövandet av de processuella rättigheterna under förfaranden vid kommissionen enligt artiklarna 101 [FEUF] och 102 [FEUF] …, särskilt rätten att bli hörd.”

6 Enligt artikel 1.1 i beslut 2011/695 fastställs i detta beslut befogenheterna och funktionerna för förhörsombud som utsetts i konkurrensförfaranden.

7 I artikel 1.2 i beslutet definieras förhörsombudets roll som att säkerställa ”det effektiva utövandet av processuella rättigheter i konkurrensförfaranden vid kommissionen för genomförandet av artiklarna 101 [FEUF] och 102 [FEUF]”.

8 Artikel 8 i beslutet, som återfinns i kapitel 4 med rubriken ”Tillgång till ärendeakten, sekretess och affärshemligheter”, har följande lydelse:

”1. När kommissionen avser att lämna ut uppgifter som kan utgöra företags eller personers affärshemligheter eller andra konfidentiella uppgifter ska generaldirektoratet för konkurrens informera dessa skriftligen om denna sin avsikt samt skälen till detta. En tidsfrist ska fastställas inom vilken företagen eller personerna får framföra eventuella skriftliga kommentarer.

2. Om berörda företag eller personer motsätter sig att uppgifterna lämnas ut, kan de hänskjuta ärendet till förhörsombudet. Om förhörsombudet konstaterar att uppgifterna kan lämnas ut eftersom de inte utgör affärshemligheter eller andra konfidentiella uppgifter eller eftersom det finns ett övervägande intresse av att de lämnas ut ska denna slutsats anges i ett motiverat beslut som ska delges berörda företag eller personer. Beslutet ska ange den dag från vilken uppgifterna kommer att lämnas ut. Denna dag får infalla tidigast en vecka efter delgivningsdagen.

3. Punkterna 1 och 2 ska efter nödvändig anpassning vara tillämpliga på utlämnande av uppgifter genom offentliggörande i *Europeiska unionens officiella tidning*.

…”

Förordning (EG) nr 1049/2001

9 I artikel 4.2, 4.3 och 4.7 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, 2001, s. 43) anges följande:

”2. Institutionerna skall vägra att ge tillgång till en handling om ett utlämnande skulle undergräva skyddet för

— en fysisk eller juridisk persons affärsintressen, inklusive immateriella rättigheter,

— rättsliga förfaranden och juridisk rådgivning,

— syftet med inspektioner, utredningar och revisioner,

om det inte föreligger ett övervägande allmänintresse av utlämnandet.

3. Tillgång till en handling som upprättats av en institution för internt bruk eller mottagits av en institution, och som gäller en fråga där institutionen inte fattat något beslut, skall vägras om utlämnande av handlingen allvarligt skulle undergräva institutionens beslutsförfarande, om det inte föreligger ett övervägande allmänintresse av utlämnandet.

Tillgång till en handling som innehåller yttranden för internt bruk och som är en del av överläggningar och inledande samråd inom den berörda institutionen skall vägras även efter det att beslutet fattats, om utlämnande av handlingen allvarligt skulle undergräva institutionens beslutsförfarande, om det inte föreligger ett övervägande allmänintresse av utlämnandet.

…

7. De undantag som anges i punkterna 1-3 ovan skall enbart tillämpas under den period då skyddet är motiverat på grundval av handlingens innehåll. Undantagen får gälla i högst 30 år. För handlingar som omfattas av undantagen gällande privatliv eller affärsintressen och för känsliga handlingar får undantagen om det är nödvändigt fortsätta att gälla även efter denna period.”

Kommissionens meddelande från år 2002 om immunitet mot böter och nedsättning av böter i kartellärenden

10 Punkt 4 i kommissionens meddelande om immunitet mot böter och nedsättning av böter i kartellärenden (EGT C 45, 2002, s. 3) (nedan kallat 2002 års meddelande om förmånlig behandling) har följande lydelse:

”Kommissionen anser att det ligger i [unionens] intresse att bevilja förmånlig behandling av företag som samarbetar med kommissionen. Konsumenternas och medborgarnas intresse av att säkerställa att hemliga karteller upptäcks och bötfälls väger tyngre än intresset av att bötfälla de företag som samarbetar med kommissionen och därigenom gör det möjligt eller medverkar till att upptäcka och förhindra sådana förfaranden.”

11 Punkt 6 i detta meddelande har följande lydelse:

”Kommissionen anser att det ligger ett verkligt värde i att ett företag samarbetar med den för att upptäcka en kartell. Ett avgörande bidrag till att en undersökning inleds eller till att en överträdelse upptäcks kan motivera att det berörda företaget beviljas immunitet mot böter, dock på villkor att vissa andra krav uppfylls.”

12 Punkt 21 i meddelandet har följande lydelse:

”För att uppfylla villkoren måste ett företag förse kommissionen med bevis på den misstänkta överträdelsen som har ett betydande mervärde jämfört med dem som kommissionen redan har samlat in. Dessutom måste det upphöra med sin inblandning i den misstänkta överträdelsen senast vid den tidpunkt då företaget inkommer med bevismaterialet.”

13 I punkt 29 i detta meddelande anges följande:

”Kommissionen är medveten om att föreliggande meddelande kommer att skapa berättigade förväntningar som företag kan förlita sig på när de avslöjar förekomsten av en kartell för kommissionen.”

14 Punkterna 31–33 har följande lydelse:

”31. I linje med kommissionens praxis kommer företagets samarbete med kommissionen under det administrativa förfarandet att anges i beslutet för att förklara skälet till immuniteten eller nedsättningen av böterna. Det faktum att ett företag beviljas immunitet eller nedsättning i fråga om böter kan inte skydda det från civilrättsliga påföljder på grund av dess deltagande i en överträdelse av [artikel 101 FEUF].

32. I normala fall anser kommissionen att alla avslöjanden av dokument som erhållits i samband med detta tillkännagivande riskerar att undergräva skyddet för syftet med inspektioner och utredningar enligt artikel 4.2 i [förordning nr 1049/2001].

33. Skriftliga ställningstaganden som gjorts gentemot kommissionen i anslutning till detta tillkännagivande ingår i kommissionens akt i ärendet. De får inte lämnas ut eller användas i andra syften än för tillämpning av [artikel 101 FEUF]."

Kommissionens meddelande från år 2006 om immunitet mot böter och nedsättning av böter i kartellärenden

15 Punkt 40 i kommissionens tillkännagivande om immunitet mot böter och nedsättning av böter i kartellärenden (EUT C 298, 2006, s. 17) (nedan kallat 2006 års meddelande om förmånlig behandling) har följande lydelse:

"Kommissionen anser att offentliggörande av dokument eller skriftliga eller inspelade redogörelser som erhållits i samband med detta tillkännagivande normalt sett riskerar att skada vissa offentliga eller privata intressen, exempelvis skyddet för syftet med inspektioner och utredningar enligt artikel 4 i [förordning nr 1049/2001], även efter det att beslutet fattats."

Bakgrund

16 Bakgrunden till tvisten, såsom den framgår av punkterna 1–13 i den överklagade domen, sammanfattas enligt följande.

17 Den 3 maj 2006 antog Europeiska kommissionen beslut K(2006) 1766 slutlig om ett förfarande enligt artikel 81 [EG] och artikel 53 i EES-avtalet mot Akzo Nobel NV, Akzo Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA och Arkema SA (ärende COMP/F/C.38.620 – Väteperoxid och perborat) (nedan kallat VPP-beslutet). En sammanfattning av beslutet offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* (EUT L 353, 2006, s. 54).

18 I VPP-beslutet slog kommissionen fast att Degussa AG, nu Evonik Degussa, hade överträtt artikel 81 EG inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) tillsammans med sexton andra företag som är verksamma inom sektorn för väteperoxid och perborat. Klaganden, som var det första bolaget att ta kontakt med kommissionen, vilket skedde i december 2002 med stöd av 2002 års meddelande om förmånlig behandling, och som därvid till fullo samarbetade genom att till kommissionen överlämna alla uppgifter som den förfogade över rörande överträdelsen, beviljades full immunitet mot böter.

19 År 2007 offentliggjordes en första icke-konfidentiell version av VPP-beslutet på den webbplats som tillhör kommissionens generaldirektorat (GD) för konkurrens.

20 Genom skrivelse av den 28 november 2011 informerade kommissionen klaganden om sin avsikt att offentliggöra en mer detaljerad icke-konfidentiell version av VPP-beslutet (nedan kallad den mer detaljerade versionen av VPP-beslutet), i vilken hela beslutets innehåll med undantag för konfidentiella uppgifter skulle offentliggöras. Kommissionen gav samtidigt klaganden tillfälle att identifiera de eventuella uppgifter i VPP-beslutet för vilka klaganden avsåg att begära konfidentiell behandling.

21 Klaganden ansåg att denna mer detaljerade version av VPP-beslutet innehöll konfidentiella uppgifter eller affärshemligheter och underrättade därför, i en skrivelse av den 23 december 2011, kommissionen om att den motsatte sig det planerade offentliggörandet. Till stöd för denna

ståndpunkt gjorde klaganden särskilt gällande att denna version innehöll flera uppgifter som den lämnat till kommissionen med stöd av 2002 års meddelande om förmånlig behandling, samt även namnen på flera av dess samarbetspartners och uppgifter om dess affärsrelationer. Enligt klaganden strider det planerade offentliggörandet således mot principen om skydd för berättigade förväntningar och likabehandlingsprincipen och kan medföra skada för kommissionens utredningar.

22 Genom skrivelse av den 15 mars 2012 informerade kommissionen klaganden om att den godtog att från det planerade offentliggörandet av den mer detaljerade versionen av VPP-beslutet avlägsna alla uppgifter som gjorde det möjligt att direkt eller indirekt spåra källan till de uppgifter som lämnats enligt 2002 års meddelande om förmånlig behandling, inklusive klagandens samarbetspartners. Kommissionen ansåg det däremot inte motiverat att sekretessbelägga övriga uppgifter för vilka klaganden hade begärt konfidentiell behandling (nedan kallade de omtvistade uppgifterna).

23 Klaganden utnyttjade sin möjlighet att vända sig till förhörsombudet enligt beslut 2011/695 för att förhörsombudet skulle förhindra att uppgifter som klaganden hade lämnat enligt 2002 års meddelande om förmånlig behandling offentliggjordes i den mer detaljerade versionen av VPP-beslutet.

24 Genom det omtvistade beslutet avslog förhörsombudet, för kommissionens räkning, klagandens begäran om konfidentiell behandling.

25 Förhörsombudet underströk inledningsvis gränserna för sin befogenhet, vilket endast gjorde det möjligt att undersöka huruvida en uppgift ska anses vara konfidentiell, men inte att avhjälpa ett eventuellt åsidosättande av klagandens berättigade förväntningar i förhållande till kommissionen.

26 Förhörsombudet angav vidare att klaganden motsatte sig publicering av den nya mer detaljerade versionen av VPP-beslutet, enbart på grund av att denna innehöll uppgifter som lämnats med tillämpning av 2002 års meddelande om förmånlig behandling och att utlämnandet av sådana uppgifter till tredje man skulle kunna orsaka klaganden skada i samband med en talan om skadestånd vid nationella domstolar. Enligt förhörsombudet har kommissionen ett stort bedömningsutrymme när den beslutar om att offentliggöra mer än bara huvuddragen av sina beslut. Dessutom utgör hänvisningar till handlingar i det administrativa ärendet i sig inte några affärshemligheter eller andra konfidentiella uppgifter.

27 Enligt förhörsombudet hade klaganden inte visat att publicering av de uppgifter som bolaget lämnat till kommissionen i syfte att omfattas av programmet för förmånlig behandling enligt 2002 års meddelande om förmånlig behandling kunde orsaka bolaget allvarlig skada. Ett företags intresse av att detaljerna rörande det rättsstridiga beteende som det anklagas för inte ska offentliggöras för allmänheten, när kommissionen har påfört det böter för överträdelse av konkurrensrätten, förtjänar under alla omständigheter inte något särskilt skydd. Förhörsombudet erinrade härvid om att möjligheten att väcka en talan om skadestånd utgör en del av Europeiska unionens konkurrenspolitik och att klaganden således inte kunde hävda ett berättigat intresse av att skyddas från risken att bli föremål för en sådan talan på grund av sitt deltagande i den överträdelse som var föremål för VPP-beslutet.

28 Förhörsombudet ansåg vidare att det inte hade befogenhet att besvara klagandens argument om att ett utlämnande till tredje man av uppgifter som lämnats till kommissionen inom ramen för programmet för förmånlig behandling skulle kunna skada programmet, eftersom en sådan fråga ligger utanför gränserna för dess befogenhet. Förhörsombudet erinrade om att det enligt rättspraxis ankommer på kommissionen att ensam bedöma i vilken utsträckning de faktiska och historiska omständigheter under vilka det påtalade beteendet har ägt rum ska offentliggöras för allmänheten, i den mån de inte innehåller några konfidentiella uppgifter.

29 Slutligen angav förhörsombudet att eftersom den befogenhet som förhörsombudet anförtrotts enligt artikel 8 i beslut 2011/695 om förhörsombudets funktion och kompetensområde är begränsad till att bedöma i vilken utsträckning uppgifter utgör affärshemligheter eller ska omfattas av konfidentiell

behandling på någon annan grund, hade förhörsombudet inte befogenhet att pröva klagandens argument om att offentliggörandet av sådana uppgifter som klaganden lämnat inom ramen för programmet för förmånlig behandling innebar en oskälig särbehandling i förhållande till andra deltagare i den överträdelse som konstaterats genom VPP-beslutet.

Den överklagade domen

30 Klaganden väckte, genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 2 augusti 2012, talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet.

31 Till stöd för talan anförde klaganden fem grunder. Dessa avsåg för det första åsidosättande av artikel 8.2 och 8.3 i beslut 2011/695, för det andra otillräcklig motivering, för det tredje åsidosättande av skyddet för affärshemligheter samt den konfidentiella karaktären på de uppgifter som kommissionen har för avsikt att offentliggöra, för det fjärde åsidosättande av principen om berättigade förväntningar, rättssäkerhetsprincipen och likabehandlingsprincipen, och för det femte åsidosättande av ändamålsprincipen i artikel 28 i rådets förordning nr 1/2003 samt åsidosättande av punkt 48 i kommissionens tillkännagivande om reglerna för tillgång till kommissionens handlingar i ärenden enligt [artiklarna 101 FEUF och 102 FEUF], enligt artiklarna 53, 54 och 57 i EES-avtalet och enligt rådets förordning (EG) nr 139/2004 (EUT C 325, 2005, s. 7).

32 Tribunalen ogillade talan genom den överklagade domen.

Parternas yrkanden i målet om överklagande

33 Klaganden har yrkat att domstolen ska

— upphäva den överklagade domen,

— ogiltigförklara det omtvistade beslutet, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna,

34 Kommissionen har yrkat att domstolen ska ogilla överklagandet i dess helhet och förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning av överklagandet

35 Till stöd för överklagandet har klaganden anfört tre grunder. Den första grunden avser ett åsidosättande av artikel 8.2 och 8.3 i beslut 2011/695, den andra grunden avser ett åsidosättande av artikel 339 FEUF, artikel 30 i förordning nr 1/2003, artikel 4.2 i förordning nr 1049/2001, artikel 8 i Europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen), och artikel 7 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan), och den tredje grunden avser ett åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar och rättssäkerhetsprincipen.

Den första grunden: Åsidosättande av artikel 8.2 och 8.3 i förordning nr 2011/695

36 Den första grunden består huvudsakligen av två delar som avser dels att tribunalen inte beaktade förhörsombudets befogenhet att besluta om offentliggörande av information enligt artikel 8.2 och 8.3 i beslut 2011/695, dels att tribunalen underkände klagandens argument avseende missförstånd av de faktiska omständigheterna och det omtvistade beslutet.

Den första grundens första del

– Parternas argument

37 I den första delen av den första grunden har klaganden kritiserat tribunalen för att ha gjort en felaktig rättstillämpning i punkterna 42–44 i den överklagade domen när den fann att förhörsombudet inte hade befogenhet att pröva klagandens argument att offentliggörandet av den mer detaljerade versionen av VPP-beslutet strider mot principen om skydd för berättigade förväntningar och likabehandlingsprincipen.

38 Kommissionen anser att överklagandet inte kan bifallas på den första delen av den första grunden och har gjort gällande att förhörsombudet inte har befogenhet att pröva sådana argument, eftersom dessa principer inte specifikt har till syfte att skydda sekretess som gäller för uppgifter eller handlingar.

– Domstolens bedömning

39 Enligt artikel 1.1 i beslut 2011/695 fastställs de befogenheter och funktioner som åvilar förhörsombud som utsetts i konkurrensförfaranden i detta beslut.

40 Enligt artikel 1.2 i detta beslut, såsom belyses av skäl 9 i samma beslut, bör förhörsombudets kompetensområde i konkurrensförfaranden utformas för att kunna skydda ett faktiskt utövande av de processuella rättigheterna under förfaranden vid kommissionen enligt artiklarna 101 FEUF och 102 FEUF, särskilt rätten att yttra sig.

41 Det framgår härvid av artikel 8.1 i beslut 2011/695 att när kommissionen avser att lämna ut uppgifter som kan utgöra ett företags eller en persons affärshemligheter eller andra konfidentiella uppgifter ska detta företag eller denna person informeras skriftligen om denna avsikt och en tidsfrist fastställas inom vilken företaget eller personen får framföra eventuella skriftliga synpunkter.

42 Om det är fråga om uppgifter som det berörda företaget eller den berörda personen anser vara affärshemligheter eller andra konfidentiella uppgifter, kan det berörda företaget eller den berörda personen enligt artikel 8.2 i detta beslut motsätta sig att uppgifterna lämnas ut genom att hänskjuta ärendet till förhörsombudet. Om förhörsombudet anser att uppgifterna i fråga kan lämnas ut, antingen för att de inte utgör affärshemligheter eller andra konfidentiella uppgifter eller för att det finns ett övervägande intresse av att de lämnas ut, ska förhörsombudet fatta ett motiverat beslut i vilket det anges från vilken dag uppgifterna kommer att lämnas ut. Denna dag får infalla tidigast en vecka efter delgivningsdagen.

43 I beslutets artikel 8.3 föreskrivs att dessa bestämmelser, efter nödvändig anpassning, ska vara tillämpliga på utlämnande av uppgifter genom offentliggörande i *Europeiska unionens officiella tidning*.

44 Artikel 8 i detta beslut syftar således, såsom tribunalen slog fast i punkt 41 i den överklagade domen, till att tillhandahålla förfarandebestämmelser för genomförande av det skydd som unionsrätten ger sådana uppgifter som kommissionen har fått kännedom om inom ramen för konkurrensrättsliga förfaranden. Detta skydd regleras numera i artikel 28.2 i förordning nr 1/2003.

45 Artikel 8.2 i beslut 2011/695 har till syfte att närmare ange de skäl på vilka förhörsombudet kan grunda sin bedömning att de uppgifter som det berörda företaget begärt konfidentiell behandling av kan lämnas ut. Det framgår nämligen av denna bestämmelse att nämnda förhörsombud kan göra bedömningen att uppgifterna kan lämnas ut när de i själva verket inte utgör affärshemligheter eller andra konfidentiella uppgifter och det inte heller finns ett övervägande intresse av att de ska lämnas ut.

46 Även om denna bestämmelse närmare anger de skäl på vilka förhörsombudet kan grunda sin bedömning att en uppgift kan lämnas ut, inskränker denna bestämmelse emellertid inte de skäl som det berörda företaget kan anföra med stöd av regler eller unionsrättsliga principer för att förhindra det planerade offentliggörandet.

47 I förevarande fall gjorde klaganden vid tribunalen gällande att iakttagandet av principen om skydd för berättigade förväntningar och likabehandlingsprincipen utgör ett legitimt skäl som skulle kunna motivera att de omtvistade uppgifterna omfattas av ett unionsrättsligt skydd mot att lämnas ut och att förhörsombudet genom att inte pröva invändningar som grundar sig på dessa principer gjorde en felaktig rättstillämpning.

48 Tribunalen konstaterade i punkt 33 i den överklagade domen att när förhörsombudet fattar ett beslut enligt artikel 8 i beslut 2011/695 är förhörsombudet inte enbart skyldigt att undersöka huruvida en version av ett beslut som antagits med stöd av artikel 101 FEUF innehåller affärshemligheter eller andra konfidentiella uppgifter som åtnjuter ett liknande skydd, utan förhörsombudet ska även granska om versionen innehåller annan information som inte får lämnas ut till allmänheten, antingen enligt unionsrättsliga bestämmelser som specifikt skyddar informationen eller på grund av att informationen är av sådant slag att den omfattas av tystnadsplikt.

49 Vidare slog tribunalen, i punkterna 42 och 43 i den överklagade domen, fast att principen om skydd för berättigade förväntningar och likabehandlingsprincipen, som åberopats av klaganden vid förhörsombudet, inte utgör regler som är avsedda att specifikt skydda sådana uppgifter, som klaganden lämnat till kommissionen i syfte att beviljas förmånlig behandling, från att lämnas ut till allmänheten och att dessa principer som sådana således inte omfattas av det skydd som unionsrätten ger uppgifter som kommissionen tagit del av inom ramen för förfaranden avseende tillämpningen av artikel 101 FEUF.

50 Tribunalen drog således i punkt 43 i den överklagade domen slutsatsen att dessa principer går utöver det uppdrag som anförtrotts förhörsombudet enligt artikel 8 i beslut 2011/695.

51 Såsom domstolen påpekat ovan i punkt 44 syftar artikel 8 i beslut 2011/695 till att i processuellt hänseende säkerställa unionsrättens skydd för de uppgifter som kommissionen tagit del av inom ramen för förfaranden avseende tillämpningen av konkurrensbestämmelserna. Detta skydd ska anses vara hänförligt till varje skäl som kan motivera ett sekretesskydd för de aktuella uppgifterna.

52 Denna tolkning stöds för det första av den första meningen i artikel 8.2 i beslut 2011/695, där det utan någon annan inskränkning anges att om berörda företag eller personer motsätter sig att uppgifterna lämnas ut, kan de hänskjuta ärendet till förhörsombudet.

53 För det andra skulle det strida mot syftet med förhörsombudets befogenhet, vilken definieras i artikel 1.2 och skäl 9 i beslut 2011/695, att skydda det effektiva utövandet av processuella rättigheter om förhörsombudet endast kan pröva en del av de skäl som kan anföras för att inte lämna ut en viss uppgift.

54 Tillämpningsområdet för artikel 8.2 i beslut 2011/695 skulle i väsentlig mån urholkas om denna bestämmelse ska tolkas som att den, liksom tribunalen slog fast i punkt 42 i den överklagade domen, enbart tillåter förhörsombudet att beakta sådana regler som specifikt syftar till att skydda uppgifter från att lämnas ut till allmänheten, såsom de regler som följer av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 2001, s. 1) eller av förordning nr 1049/2001.

55 Av detta följer att sådana skäl som kan anföras för att begränsa utlämnandet av sådana uppgifter som klaganden överlämnat till kommissionen i syfte att erhålla förmånlig behandling inte inskränker sig till enbart regler som specifikt syftar till skydda dessa uppgifter från att lämnas ut till allmänheten. Härav följer även att förhörsombudet ska pröva alla invändningar som grundar sig på skäl, vilka har stöd i regler eller principer i unionsrätten, som den berörda personen anför till stöd för ett sekretesskydd för de aktuella uppgifterna.

56 Tribunalen gjorde följaktligen en felaktig rättstillämpning genom att i punkt 44 i den överklagade domen slå fast att förhörsombudet gjorde en riktig bedömning när det konstaterade att det saknade befogenhet att besvara de invändningar mot den planerade publiceringen som anförts av klaganden med stöd av principen om skydd för berättigade förväntningar och likabehandlingsprincipen.

57 Överklagandet kan följaktligen bifallas på den första delen av den första grunden utan att det är nödvändigt att pröva den andra delen av denna grund.

Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 339 FEUF, artikel 30 i förordning nr 1/2003, artikel 4.2 i förordning nr 1049/2001, artikel 8 i Europakonventionen och artikel 7 i stadgan

58 Klaganden har i den andra grundens fyra delar kritiserat tribunalen för att ha gjort en felaktig rättstillämpning genom att finna att de omtvistade uppgifterna varken är konfidentiella eller skyddade mot eventuell publicering av andra skäl än sekretess.

Den andra grundens första del

– Parternas argument

59 I den första delen av den andra grunden har klaganden gjort gällande att tribunalen i punkterna 84–86 och 162 i den överklagade domen felaktigt konstaterade att de omtvistade uppgifterna hade upphört att vara konfidentiella, eftersom de var äldre än fem år. Enligt klaganden utgör och förblir dessa uppgifter av betydelse för dess ställning på marknaden, eftersom, vilket även påpekades av tribunalen, offentliggörandet av dessa uppgifter kan orsaka klaganden allvarlig skada.

60 Den rättspraxis som nämns av tribunalen i punkt 84 i den överklagade domen, vilken den anförde till stöd för detta konstaterande, kan inte överföras på det aktuella fallet, eftersom denna rättspraxis inte rör offentliggörande på internet av uppgifter som lämnats av företag som ansökt om förmånlig behandling, utan utlämnandet av hemliga eller konfidentiella uppgifter rörande andra parter inom ramen för ett förfarande inför unionsdomstolarna.

61 Dessutom framgår det av artikel 4.7 i förordning 1049/2001 att ekonomiska intressen kan hindra publiceringen av uppgifter under en period som till och med är längre än 30 år.

62 Slutligen anser klaganden att en presumtion för att uppgifter som lämnats av företag som begärt förmånlig behandling förlorar sitt sekretesskydd efter fem år, skulle innebära att skyddet för redogörelser som lämnas av dessa företag undergrävs, eftersom kommissionens förfaranden i konkurrensärenden i allmänhet pågår i mer än fem år.

63 Kommissionen har gjort gällande att överklagandet inte ska bifallas såvitt avser den första delen av den andra grunden.

– Domstolens bedömning

64 Klaganden har gjort gällande att domstolen på publicering av uppgifter som lämnats i syfte att erhålla förmånlig behandling har tillämpat en regel som inte kan tillämpas i detta sammanhang. Vad avser detta argument påpekar domstolen att uppgifter som har varit hemliga eller konfidentiella men som är äldre än fem år eller mer, på grund av den tid som förflutit, i princip ska anses avse äldre förhållanden och att de därför ska anses ha förlorat sin hemliga eller konfidentiella karaktär, såvida inte den part som åberopar denna karaktär, i undantagsfall, visar att uppgifterna trots sin ålder, fortfarande är väsentliga för dess eller berörda tredje parters ställning på marknaden. Dessa överväganden, som leder till en motbevisbar presumtion, är giltiga såväl i samband med en begäran om konfidentiell behandling med avseende på intervenerande parter vid unionsdomstolarna, som i samband med en begäran om sekretess beträffande kommissionens offentliggörande av ett beslut i vilket en överträdelse av konkurrensrätten konstaterats.

65 I förevarande fall påpekade tribunalen i punkt 85 i den överklagade domen, efter att ha redogjort för ovannämnda regel i punkt 84 i domen, att klaganden, trots att alla de omtvistade uppgifterna var äldre än fem år och de flesta av dem även var äldre än tio år, inte hade anfört något specifikt argument för att visa att uppgifterna, trots deras ålder, fortfarande var av betydelse för dess eller tredje parts ställning på marknaden. Klaganden gjorde endast gällande att flera delar av den mer detaljerade versionen av VPP-beslutet, som beskriver de omständigheter som låg till grund för överträdelsen, innehöll uppgifter om bolagets affärsrelationer och prispolitik.

66 Slutligen slog domstolen i punkt 86 i den överklagade domen fast att även om det antas att en del av de omtvistade uppgifterna kan ha utgjort affärshemligheter vid en viss tidpunkt, skulle de under alla omständigheter anses röra äldre förhållanden. Sökanden har för övrigt inte visat på vilken grund det fortfarande skulle vara berättigat att undantagsvis bevilja dessa uppgifter ett sådant skydd som följer av artikel 30.2 i förordning nr 1/2003.

67 Av detta följer att tribunalens resonemang i punkterna 84–86 i den överklagade domen inte innebär någon felaktig rättstillämpning.

68 Domstolen konstaterar vidare att klaganden, inom ramen för denna första del av den andra grunden, har åberopat en motsägelse mellan bedömningen i punkt 85 i den överklagande domen, att de berörda uppgifterna inte var konfidentiella på grund av att de rörde äldre förhållanden, och bedömningen i punkt 105 i domen, att offentliggörandet av sådana uppgifter skulle kunna orsaka klaganden allvarlig skada.

69 Det ska i detta avseende påpekas att detta argument är grundat på en felaktig tolkning av den överklagade domen. I punkt 85 i den överklagade domen konstaterade tribunalen nämligen endast att de omtvistade uppgifterna rörde äldre förhållanden i syfte att avslå klagandens begäran om sekretesskydd för dessa uppgifter såsom affärshemligheter eller andra kommersiella uppgifter av konfidentiell karaktär, medan tribunalens påstående i punkt 105 i domen, att ett utlämnande av de

omtvistade uppgifterna skulle kunna leda till allvarlig skada för klaganden, hänför sig till prövningen av det andra av de tre villkoren för sekretesskydd av uppgifter som, i förevarande fall, lämnats till kommissionen inom ramen för programmet för förmånlig behandling.

70 När det slutligen gäller klagandens argument att tribunalen godtagit en allmän presumtion om att sekretess inte gäller för uppgifter som lämnats av företag som begärt förmånlig behandling efter en period av fem år, vilket skulle undergräva skyddet för redogörelser som lämnas inom ramen för programmet för förmånlig behandling, bygger detta på en felaktig tolkning av den överklagade domen. Såsom generaladvokaten har påpekat i punkterna 136–139 i sitt förslag till avgörande, beaktar inte detta resonemang att tribunalen i punkterna 84–86 i den överklagade domen enbart tillämpade denna presumtion för att underkänna klagandens påstående att det planerade offentliggörandet innehöll känsliga affärsuppgifter, och att tillämpningen av denna presumtion därför inte påverkade tribunalens prövning i punkterna 88–122 i den överklagade domen av klagandens separata påstående om att de omtvistade uppgifterna kom från en redogörelse som lämnats inom ramen för programmet för förmånlig behandling. Även denna argumentation måste således anses vara ogrundad.

71 Av det ovanstående följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den andra grundens första del.

Den andra grundens andra del

– Parternas argument

72 I den andra delen av den andra grunden har klaganden gjort gällande att tribunalen i punkterna 92 och 93 i den överklagade domen inte tog hänsyn till innehållet i förordning nr 1049/2001 och tillhörande rättspraxis. En sådan allmän presumtion om att syftet med kommissionens utredningsverksamhet och affärsintressena för parterna i ett konkurrensförfarande äventyras, såsom fastställdes av domstolen i dom av den 27 februari 2014, kommissionen/EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112), bör även gälla beträffande publiceringen av utdrag av redogörelser som lämnats av företag som önskar att omfattas av programmet för förmånlig behandling i icke-konfidentiella versioner av kommissionens beslut.

73 Klaganden har vidare hävdat att konstaterandena i punkterna 93 och 117 i den överklagade domen innebär felaktig rättstillämpning, eftersom tribunalen har gjort en åtskillnad mellan offentliggörandet av handlingar som lämnats av företag som vill omfattas av programmet för förmånlig behandling, som i princip är rättsstridigt, och offentliggörandet av uppgifter som härrör från dessa handlingar, såsom utdrag av redogörelser som lämnats av dessa företag, som är lagenligt.

74 Klaganden har därefter gjort gällande att offentliggörandet av de ifrågasatta uppgifterna skulle strida mot försäkringar som kommissionen lämnat i punkt 32 i 2002 års meddelande om förmånlig behandling och punkt 40 i 2006 års meddelande om förmånlig behandling.

75 Slutligen har klaganden hävdat att tvärtemot vad tribunalen fann i punkt 119 i den överklagade domen, har klaganden, i egenskap av företag som vill omfattas av programmet för förmånlig behandling, åberopat ett eget och specifikt intresse av att skydda effektiviteten hos programmet för förmånlig behandling.

76 Kommissionen har gjort gällande att överklagandet inte ska bifallas såvitt avser den andra delen av den andra grunden.

– Domstolens bedömning

77 När det gäller argumentet enligt vilket klaganden påstår att de regler i rättspraxis som begränsar de förhållanden under vilka kommissionen enligt förordning nr 1049/2001, för tredje part, får röja handlingar i den administrativa akten rörande ett förfarande med tillämpning av artiklarna 101 FEUF och 102 FEUF, bör det inledningsvis framhållas att förordning nr 1049/2001 inte är tillämplig under de omständigheter som gäller i detta fall, vilka gäller offentliggörande av uppgifter i ett beslut av kommissionen i vilket en överträdelse av artikel 101 FEUF konstateras. Frågan uppkommer således huruvida, trots att förordningen inte är tillämplig i förevarande fall, det ändå är lämpligt att på offentliggörandet av beslut angående överträdelse av artiklarna 101 FEUF och 102 FEUF tillämpa rättspraxis som rör denna förordning, av vilken det följer att domstolen funnit att det finns en allmän presumtion som kan ligga till grund för att inte lämna ut handlingar i ett ärende om tillämpning av artikel 101 FEUF (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 februari 2014, kommissionen/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, punkterna 92 och 93).

78 I detta sammanhang bör det noteras att det i artikel 30 i förordning nr 1/2003 föreskrivs att en icke-konfidentiell version av ett beslut i vilket en överträdelse av artikel 101 FEUF konstateras ska offentliggöras. Denna bestämmelse grundar sig på överväganden som rör effektiviteten i tillämpningen av unionens konkurrenslagstiftning, eftersom ett sådant offentliggörande bland annat kan ge dem som drabbats av överträdelser av artikel 101 FEUF stöd i samband med talan om ersättning mot de företag som begått överträdelserna. En avvägning måste emellertid göras mellan dessa olika intressen och de rättigheter som bland annat de berörda företagen har enligt unionsrätten, såsom exempelvis skyddet för yrkes- eller affärshemligheter, eller rättigheter för berörda enskilda personer, såsom rätten till skydd för personuppgifter.

79 Med hänsyn till dessa skillnader mellan bestämmelserna om tredje parts tillgång till kommissionens handlingar och bestämmelserna som rör offentliggörandet av beslut om överträdelser kan den rättspraxis som rör tolkningen av förordning nr 1049/2001, vilken åberopats av klaganden, inte överföras på ett fall som rör offentliggörandet av beslut om överträdelser.

80 Klaganden har vidare gjort gällande att offentliggörandet av de omtvistade uppgifterna innebär ett offentliggörande av uppgifter som rör redogörelser som lämnats av ett företag som önskar att omfattas av programmet för förmånlig behandling. Enligt klaganden innebär ett sådant offentliggörande att ”ordagranna citat” och ”utdrag” från dessa redogörelser publiceras, vilket inte är tillåtet.

81 I detta avseende är det, såsom tribunalen konstaterade i punkterna 5 och 6 i den överklagade domen, utrett att klaganden inom ramen för programmet för förmånlig behandling överlämnade flera uppgifter till kommissionen i syfte att beviljas en fullständig immunitet från böter. Genom skrivelse av den 15 mars 2012 godtog kommissionen att från det planerade offentliggörandet av den nya icke-konfidentiella versionen av VPP-beslutet avlägsna alla uppgifter som gjorde det möjligt att direkt eller indirekt spåra källan till de uppgifter som lämnats inom ramen för 2002 års meddelande om förmånlig behandling samt namnen på klagandens samarbetspartners.

82 Vid tribunalen gjorde klaganden gällande, såsom framgår av punkt 88 i den överklagade domen, att de omtvistade uppgifterna borde ges konfidentiell behandling enbart på grund av att klaganden hade lämnat dem frivilligt till kommissionen för att kunna omfattas av programmet för förmånlig behandling.

83 Som svar på detta argument slog tribunalen i punkt 93 i den överklagade domen fast att ett offentliggörande av uppgifter rörande sådana omständigheter som låg till grund för överträdelsen som inte fanns med i den icke-konfidentiella versionen av VPP-beslutet som offentliggjordes år 2007 – om ett sådant skedde – inte skulle medföra att tredje man gavs tillgång till de ansökningar om förmånlig

behandling som klaganden ingett till kommissionen, protokollet som innehåller muntliga redogörelser som klaganden lämnat i enlighet med programmet för förmånlig behandling, och inte heller handlingar som klaganden frivilligt överlämnat till kommissionen under utredningen.

84 I punkt 139 i den överklagade domen erinrade tribunalen om att kommissionen i den mer detaljerade versionen av VPP-beslutet hade beslutat att utelämna alla uppgifter som gör det möjligt att direkt eller indirekt identifiera källan till de uppgifter som lämnats av klaganden i syfte att omfattas av programmet om förmånlig behandling.

85 Det framgår av dessa olika avsnitt i den överklagade domen att de argument som klaganden anförde vid tribunalen till stöd för att uppgifterna i fråga var konfidentiella, på ett allmänt sätt hänförde sig till alla dessa uppgifter på grund av att de hade lämnats frivilligt till kommissionen inom ramen för programmet för förmånlig behandling. Det framgår även av dessa avsnitt att tribunalen inte vid något tillfälle slog fast att kommissionen hade rätt att genom publiceringen av den mer detaljerade versionen av VPP-beslutet offentliggöra ordagranna citat från redogörelser som lämnats av klaganden för att erhålla förmånlig behandling.

86 Mot denna bakgrund underkänner domstolen det argument som klaganden anfört i den andra delen av den andra grunden som går ut på att tribunalen godtagit att kommissionen offentliggör en mer detaljerad version av VPP-beslutet innehållande direkta citat från redogörelser som klaganden lämnat i syfte att erhålla förmånlig behandling från kommissionen, eftersom det grundar sig på en felaktig tolkning av den överklagade domen.

87 Domstolen framhåller härvid att offentliggörandet, i form av ordagranna citat, av vissa uppgifter från de handlingar som ett företag ingett till kommissionen till stöd för den redogörelse som företaget har lämnat i syfte att erhålla förmånlig behandling skiljer sig från offentliggörandet av ordagranna citat från redogörelsen som sådan. Medan den förstnämnda bör tillåtas med iakttagande av skyddet för bland annat affärshemligheter, tystnadsplikt eller andra konfidentiella uppgifter, kan den sistnämnda under inga omständigheter tillåtas.

88 Klaganden har vidare gjort gällande att kommissionen inte har rätt att offentliggöra de omtvistade uppgifterna, vilka kommer från redogörelser som klaganden lämnat för att erhålla förmånlig behandling, eftersom ett sådant offentliggörande skulle strida mot de försäkringar som kommissionen avgett i 2002 års och 2006 års meddelande om förmånlig behandling samt äventyra effektiviteten i programmet för förmånlig behandling.

89 I detta avseende framgår det av punkterna 3–7 i 2002 års meddelande om förmånlig behandling, som gällde vid tidpunkten för klagandens begäran om förmånlig behandling, att detta meddelande endast avser att fastställa villkoren på vilka ett företag kan erhålla immunitet mot böter eller nedsättning av bötesbeloppet.

90 Såsom framgår av punkt 4 i detta meddelande ligger det i unionens intresse att bevilja förmånlig behandling av företag som samarbetar med kommissionen. I punkt 6 i detta meddelande anges att ett avgörande bidrag till att en undersökning inleds kan motivera att det företag som begär immunitet beviljas immunitet mot böter.

91 De regler som anges i punkterna 8–27 i 2002 års meddelande om förmånlig behandling rör dessutom enbart påförande av böter och fastställandet av bötesbeloppet.

92 En sådan tolkning bekräftas uttryckligen av rubriken på detta meddelande liksom av dess punkt 31, av vilken det följer att det faktum att ett företag beviljas immunitet eller nedsättning i fråga om böter inte kan skydda det från civilrättsliga påföljder på grund av dess deltagande i en överträdelse av artikel 101 FEUF.

93 När det gäller kommissionens behandling av de uppgifter som lämnats av ett företag som deltar i programmet för förmånlig behandling är det riktigt att kommissionen i punkt 29 i detta meddelande bekräftar att den är medveten om att detta meddelande skapar berättigade förväntningar som företagen kan förlita sig på när de avslöjar förekomsten av en kartell.

94 I 2002 års meddelande om förmånlig behandling anges i punkt 32 att kommissionen i allmänhet anser att alla avslöjanden av dokument som erhållits i samband med detta tillkännagivande riskerar att undergräva skyddet för syftet med inspektioner och utredningar, i den mening som avses i artikel 4.2 i förordning nr 1049/2001, och i punkt 33 anges att skriftliga ställningstaganden som gjorts gentemot kommissionen i anslutning till detta tillkännagivande ingår i kommissionens akt i ärendet och inte får lämnas ut eller användas i andra syften än för tillämpning av artikel 101 FEUF.

95 Det är således för att skydda de redogörelser som lämnats i syfte att beviljas förmånlig behandling som kommissionen, genom att anta 2002 års meddelande om förmånlig behandling, har ålagt sig att tillämpa regler för skriftliga redogörelser som mottagits av kommissionen i enlighet med detta meddelande, vars offentliggörande i allmänhet av kommissionen anses åsidosätta skyddet för syftet med inspektioner och utredningar, i den mening som avses i artikel 4.2 i förordning nr 1049/2001, såsom anges i punkterna 32 och 33 i detta meddelande.

96 Dessa regler har emellertid varken till syfte eller verkan att förbjuda kommissionen att offentliggöra uppgifter om de omständigheter som ligger till grund för överträdelsen av artikel 101 FEUF som har ingetts inom ramen för programmet för förmånlig behandling och som inte åtnjuter skydd mot offentliggörande på någon annan grund.

97 Det enda skydd som ett företag som samarbetar med kommissionen inom ramen för ett förfarande enligt artikel 101 FEUF kan hävda är dels bötesimmunitet eller nedsättning av böterna i utbyte mot att företaget tillhandahåller kommissionen bevis för den påstådda överträdelsen som ger ett betydande mervärde i förhållande till bevis som kommissionen redan har tillgång till, dels att kommissionen inte lämnar ut handlingar och skriftliga redogörelser som den mottagit i enlighet med 2002 års meddelande om förmånlig behandling.

98 Tvärtemot vad klaganden har påstått påverkar ett offentliggörande som det planerade, vilket genomförs i enlighet med artikel 30 i förordning nr 1/2003 med iakttagande av tystnadsplikt, följaktligen inte det skydd som klaganden kan åberopa enligt 2002 års meddelande om förmånlig behandling, eftersom, såsom domstolen har konstaterat i ovanstående punkt, ett sådant skydd endast gäller fastställandet av böter och hanteringen av handlingar och redogörelser som specifikt omfattas av detta meddelande.

99 Av detta följer att tribunalen, i punkterna 93 och 117 i den överklagade domen, inte gjorde någon felaktig rättstillämpning i sin bedömning av behandlingen av de uppgifter som klaganden ingav till kommissionen inom ramen för programmet för förmånlig behandling. Det resonemang som klaganden fört i detta avseende kan således inte godtas.

100 När det slutligen gäller klagandens påstående att detta kan ligga till grund för ett eget och specifikt intresse av att skydda effektiviteten i programmet för förmånlig behandling, finner domstolen att denna argumentation inte heller kan påverka ovanstående överväganden.

101 I detta avseende är det tillräckligt att konstatera, såsom tribunalen slog fast i punkt 119 i den överklagade domen, att skyddet för effektiviteten i programmet för förmånlig behandling inte utgör ett eget och specifikt intresse för klaganden.

102 Mot bakgrund av det ovanstående kan överklagandet inte vinna bifall på den andra grundens andra del.

Den andra grundens tredje del

– Parternas argument

103 I den tredje delen av den andra grunden har klaganden i andra hand, i motsats till vad tribunalen slog fast i punkterna 107–111 i den överklagade domen, gjort gällande att de omtvistade uppgifterna bör åtnjuta skydd mot det föreslagna offentliggörandet, eftersom de villkor som uppställts i dom av den 30 maj 2006, Bank Austria Credit/kommissionen (T-198/03, EU:T:2006:136), är uppfyllda. Tribunalen borde följaktligen ha funnit att klagandens intressen är skyddsvärda.

104 Enligt klaganden var dess intresse inte att förhindra en dom på skadestånd eller ett utlämnande av kommissionens slutsatser om genomförandet av överträdelsen, utan snarare att få kommissionen att avstå från att undanröja det skydd som 2002 och 2006 års meddelanden om förmånlig behandling ger redogörelser som enbart upprättats inom ramen för programmet för förmånlig behandling i förvissning om att sekretessen för dessa redogörelser skulle bevaras.

105 I motsats till vad tribunalen fann i punkt 149 i den överklagade domen, innebar det planerade offentliggörandet en uppenbar nackdel för klaganden i förhållande till övriga deltagare i kartellen som inte samarbetade med kommissionen enligt programmet för förmånlig behandling. Eftersom de relevanta delarna av VPP-beslutet inte utgjorde kommissionens egna slutsatser, utan enbart en ordagrann återgivning av redogörelser som lämnats av företag som begärt förmånlig behandling, påverkar ett utlämnande av dessa avsnitt i betydligt större utsträckning de företag som begärt förmånlig behandling än kartelldeltagare som inte har samarbetat med kommissionen. Tribunalen har därför i punkt 164 i den överklagade domen åsidosatt likabehandlingsprincipen.

106 Kommissionen har gjort gällande att överklagandet inte ska bifallas på den tredje delen av den andra grunden.

– Domstolens bedömning

107 Domstolen konstaterar inledningsvis att klaganden inte ifrågasätter tribunalens överväganden i punkt 94 i den överklagade domen, det vill säga att tre villkor måste vara kumulativt uppfyllda för att uppgifter, såsom de omtvistade uppgifterna, ska omfattas av skyddet för tystnadsplikt och därmed erhålla sådant skydd.

108 Däremot bestrider sökanden i denna del tribunalens tillämpning i förevarande fall av det sista av dessa villkor och därmed konstaterandet i punkt 110 i den överklagade domen att dess intressen inte är skyddsvärda.

109 Såsom domstolen har framhållit ovan i punkterna 82 och 85, avsåg klagandens argument vid tribunalen, till stöd för att klaganden hade ett skyddsvärt intresse av att inte lämna ut de omtvistade uppgifterna, samtliga uppgifter, med motiveringen att de hade överlämnats till kommissionen inom ramen för en begäran om förmånlig behandling. Dessa argument riktade sig inte mot eventuella ordagranna citat som hämtats direkt från klagandens redogörelse i syfte att beviljas förmånlig behandling.

110 Den bedömning som gjorts av tribunalen i punkterna 107–111 i den överklagade domen och, i synnerhet, i punkt 110 i denna, att klaganden saknade ett skyddsvärt intresse, vad avser de uppgifter som bolaget hade lämnat till kommissionen, måste mot denna bakgrund nödvändigtvis förstås som att den inte avsåg sådana citat och som att de uteslutande avsåg uppgifter från handlingar som klaganden ingett till stöd för sin begäran om förmånlig behandling, vilka innehöll närmare uppgifter om de omständigheter som låg till grund för överträdelsen och klagandens deltagande i denna.

111 Denna tolkning av tribunalens bedömning bekräftas av punkt 107 i den överklagade domen, i vilken tribunalen framhöll att det intresse som ett företag som ålagts böter har av att ”detaljerna rörande det illegala beteende för vilket bolaget klandrats” inte offentliggörs för allmänheten inte förtjänar något särskilt skydd, samt av punkt 108 i domen, där tribunalen angav att klaganden saknar stöd för invändningen mot kommissionens offentliggörande av ”uppgifter som på ett detaljerat sätt visar sökandenas deltagande i den överträdelse för vilken böter påförts genom VPP-beslutet”.

112 Av detta följer att klagandens argument, som anges i punkt 108 i förevarande dom, baseras på en felaktig tolkning av punkterna 107–111 i den överklagade domen. Detta argument ska således underkännas.

113 När det gäller klagandens argument avseende ett åsidosättande av likabehandlingsprincipen anser domstolen att om den skulle pröva detta argument, så skulle den föregripa den prövning som det ankommer på förhörsombudet att göra avseende liknande argument som utvecklats av klaganden under det administrativa förfarandet och som förhörsombudet felaktigt avstod från att pröva, vilket framgår av prövningen av den första delen av den första grunden. Mot denna bakgrund saknas det anledning för domstolen att pröva detta argument inom ramen för överklagandet.

114 Mot bakgrund av det ovanstående kan överklagandet inte vinna bifall på den andra grundens tredje del.

Den andra grundens fjärde del

– Parternas argument

115 I den fjärde delen av denna grund har klaganden hävdat att utdrag från redogörelser som lämnats av företag som begärt förmånlig behandling skyddas av artikel 8 i Europakonventionen och artikel 7 i stadgan. Klaganden har härav dragit slutsatsen att tribunalen gjorde en felaktig bedömning när den i punkterna 121-126 i den överklagade domen förkastade klagandens argument om ett åsidosättande av dessa bestämmelser. Klaganden har i detta avseende påpekat att de redogörelser från vilka de omtvistade uppgifterna är hämtade som kommissionen har för avsikt att offentliggöra lämnades inom ramen för programmet för förmånlig behandling och att de inte skulle föreligga utan klagandens deltagande i detta program. Offentliggörande av sådana redogörelser, i strid med 2002 och 2006 års meddelanden om förmånlig behandling samt med kommissionens praxis, kan inte, i motsats till vad tribunalen konstaterade i punkterna 125 och följande punkter i den överklagade domen, anses vara en förutsebar följd av deltagandet i kartellen.

116 Kommissionen har gjort gällande att överklagandet inte ska bifallas på den andra grundens fjärde del.

– Domstolens bedömning

117 Tribunalen konstaterade i punkterna 125 och 126 i den överklagade domen att rätten till skydd för privatlivet som garanteras i artikel 8 i Europakonventionen och artikel 7 i stadgan inte utgör hinder för att uppgifter lämnas ut, vilka, såsom är fallet med de uppgifter vars offentliggörande är planerat i förevarande fall, berör ett företag som deltagit i en överträdelse av unionens konkurrensrätt, och detta har konstaterats av kommissionen i ett beslut som antagits på grundval av artikel 23 i förordning nr 1/2003 och som är avsett att publiceras i enlighet med artikel 30 i denna förordning. En person kan nämligen inte, enligt etablerad praxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, åberopa artikel 8 i Europakonventionen för att göra gällande ett angrepp på sitt goda namn och rykte, vilket på ett förutsebart sätt följer av dess eget handlande.

118 Även om klaganden i detta överklagande har gjort gällande att ett offentliggörande av de omtvistade uppgifterna inte kan anses utgöra en förutsägbar följd av dess deltagande i den aktuella kartellen, har klaganden inte åberopat någon bevisning till stöd för ett sådant påstående. Om de omtvistade uppgifterna är direkt relevanta för de omständigheter som låg till grund för överträdelsen och klagandens medverkan i denna överträdelse, kunde klaganden, såsom kommissionen har framhållit, i ett sådant fall som det förevarande, förvänta sig att dessa uppgifter skulle kunna bli föremål för ett offentligt beslut, såvida dessa uppgifter inte är skyddade på någon annan grund.

119 Klaganden har för övrigt inte angett, vilket generaladvokaten påpekade i punkt 172 i förslaget till avgörande, på vilket sätt utlämnandet av de omtvistade uppgifterna skulle påverka dess rätt till skydd för privatlivet.

120 Den fjärde delen av den andra grunden är följaktligen ogrundad.

121 Överklagandet kan således inte vinna bifall på någon del av den andra grunden.

Den tredje grunden: Huruvida principen om skydd för berättigade förväntningar och rättssäkerhetsprincipen har åsidosatts

122 När det gäller prövningen av den tredje grunden leder domstolens bedömning av detta argument till att föregripa den prövning som det åligger förhörsombudet att göra avseende argument angående principen om skydd för berättigade förväntningar och rättssäkerhetsprincipen som utvecklats av klaganden under det administrativa förfarandet och som förhörsombudet felaktigt, vilket framgår av prövningen av den första delen av den första grunden, avstod från att pröva. Mot denna bakgrund saknas det anledning för domstolen att pröva detta argument inom ramen för överklagandet.

123 Av det ovanstående följer att överklagandet ska bifallas på den första grundens första del. Den överklagade domen ska således upphävas i den del tribunalen slog fast att förhörsombudet gjorde en riktig bedömning när det konstaterade att det saknade befogenhet att besvara de invändningar mot den planerade publiceringen som anförts av klaganden med åberopande av principen om skydd för berättigade förväntningar och likabehandlingsprincipen.

124 Överklagandet ska ogillas i övrigt.

Prövning av talan vid tribunalen

125 Det följer av artikel 61 första stycket i Europeiska unionens domstols stadga att om överklagandet är välgrundat ska domstolen upphäva tribunalens avgörande och kan då antingen själv slutligt avgöra målet, om detta är färdigt för avgörande, eller återförvisa målet till tribunalen för avgörande.

126 I förevarande fall är målet färdigt för avgörande.

127 Av de skäl som anges ovan i punkterna 39–57 ska det omtvistade beslutet ogiltigförklaras, med hänsyn till att förhörsombudet i beslutet förklarade sig sakna befogenhet att besvara de invändningar som klaganden anfört mot kommissionens planerade publicering av den mer detaljerade versionen av VPP-beslutet med åberopande av principen om skydd för berättigade förväntningar och likabehandlingsprincipen.

Rättegångskostnader

128 Enligt artikel 184.2 i domstolens rättegångsregler ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet bifalls och domstolen avgör målet slutligt.

129 Enligt artikel 138.3 i samma rättegångsregler, som med stöd av artikel 184.1 i dessa regler är tillämplig i mål om överklagande, ska vardera parten bära sina rättegångskostnader, om parterna ömsom tappar målet på en eller flera punkter.

130 Evonik Degussa och kommissionen ska bära sina egna rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:

1) Den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 28 januari 2015, Evonik Degussa/kommissionen (T-341/12, EU:T:2015:51), upphävs i den del det fastställdes att förhörsombudet gjorde en riktig bedömning när det förklarade sig sakna befogenhet att besvara de invändningar mot den publicering av en detaljerad icke-konfidentiell version av kommissionen beslut K(2006) 1766 slutlig av den 3 maj 2006 om ett förfarande enligt artikel 81 [EG] och artikel 53 i EES-avtalet mot Akzo Nobel NV, Akzo Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA och Arkema SA (ärende COMP/F/38.620 – Väteperoxid och perborat) som anförts av Evonik Degussa GmbH med åberopande av principen om skydd för berättigade förväntningar och likabehandlingsprincipen.

2) Överklagandet ogillas i övrigt.

3) Kommissionens beslut C(2012) 3534 final av den 24 maj 2012 att avslå en begäran om konfidentiell behandling som getts in av Evonik Degussa GmbH ogiltigförklaras i den del förhörsombudet i detta beslut förklarade sig sakna befogenhet att besvara de invändningar som avses i punkt 1 i förevarande domslut.

4) Evonik Degussa GmbH och Europeiska kommissionen ska bära sina rättegångskostnader.

Underskrifter